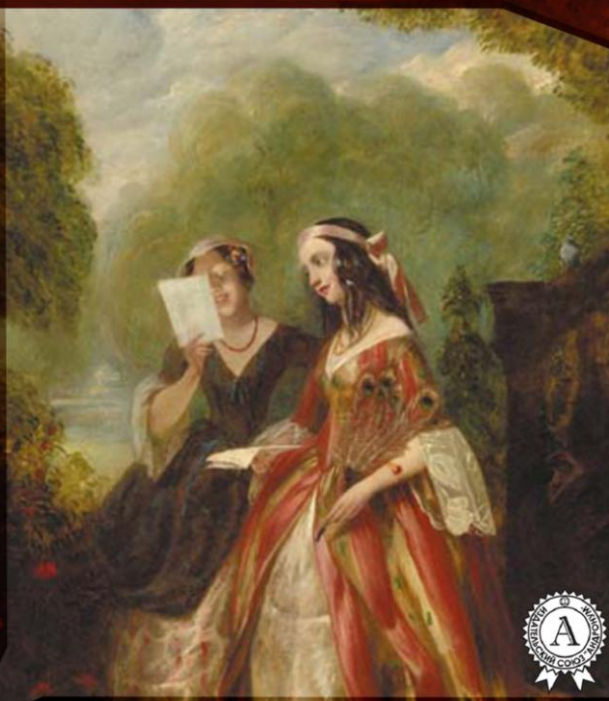

АДАМ МІЦКЕВИЧ

ЛЮБОВНІ
СОНЕТИ

«Любовні сонети» — збірка віршованих творів польського поета, публіциста, діяча визвольного руху, Адама Міцкевича (1798–1855). Творчий доробок автора увійшов до спадщини епохи романтизму, що панувала в європейській культурі першої половини ХІХ ст. Пристрасть, глибина, вишукана ліричність вирізняє кожен сонет, відкриває читачеві буремну, дивовижну душу поета.

Адам Міцкевич

Любовні сонети

Спогад

Лауро! Чи живуть ще в пам'яті твоїй
Години юності, хороші та ласкаві,
Коли на самоті, до себе лиш цікаві.
Ми забували світ, для нас обох чужий?

Де в холодку жасмин нас окривав густий,
Де струмінь у траві котився кучерявій,
Ми присягалися в любові нелукавій,
І ніч горнула нас у плащ єдвабний свій.

А місяць, вирнувши у хмарах побліднілих.
Божественним тебе промінням повивав.
По перснях граючи, по грудях сніжно-білих.

І порив у серцях солодкий виникав.
Уста шукали уст, а руки — рук зомлілих.
Сльоза пекла сльозу, зір — в зорі утопав.

До Лаури

Тебе побачив я — і вмить запаленів.
Знайомства давнього шукаючи в незнаній,
І щічки розцвіли у відповідь рум'яні.
Як роза, що вітрець їй перса відслонив.

Лиш пісню почала — сльозу я вже зронив.
Твій голос у душі черкнув найглибші грані,
Мов ангел на ім'я назвав її в тумані
І в дзвін небесний їй спасіння продзвонив.

О люба! Не відводь осяяного зору.
Як схвилював тебе мій погляд, голос мій!
Ні долі не боюсь, ні людського докору,
І не страшне мені кохання без надій!

Хай з іншим шлюб земний ти візьмеш без опору, —
Небесний шлюб господь судив нам, зрозумій.

Побачення в гаю

«Ти? Чом же пізно так?» — «Я хибну взяв дорогу,
При сяйві місячнім зблукавши по гаях.
Про мене думала?» — «Невдячний! Чи в думках
Могла б іще тепер згадати я про кого?»